

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— — — — —

Ἐλα δαιμόνιον! ἐτοιμάσθητι, ἐν μέγα πῆδημα!

— Ἐτοιμον! ἐτοιμον!

— Νὰ πηδήσῃς εἰς τὴν

— Ἐκατάλαβα εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ὑπουργοῦ, θὰ εἰπῇς; τί τιμὴ!
τί τιμὴ! καὶ τὸ δαιμόνιον ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ κωμικῶτατα.

— Σούστ! μὴν ἦσαι προπετῆς.

— Καὶ τί τάχα, οὔτε μίαν ἀθωότητα δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπευθύ-
νωμεν πρὸς τοὺς Κυρίους ὑπουργούς;

— Ἄφες, παρακαλῶ, τὰς ἀθωότητάς σου, διότι ἀμφιβάλλω ἂν αἱ
αὐτῶν ἐξοχώτητες τὰς ἀρέσκωνται.

— Καταλαμβάνω, γέρο μου, ὅτι πάσχεις ὑπουργοφοβίαν ἄλλως
δὲν ἤξεύρω ὁποῖαν ἐνόχλησιν. θὰ φέρῃ εἰς τὰς ἐξοχώτητάς των, ἂν
(ὄχι βέβαια μὲ τὴν μορφήν αὐτὴν, ἀλλὰ μετεμφορισμένους καὶ ἐγώ) πλη-
σιάσω τὸν ἕνα καὶ τὸν εἶπω ἀθωότατα:

— Καλημέρα σας, ἐξοχώτατε, πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγιάν σας;

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, μειδιῶν χαριέστατα.

— Πολὺ καλὰ! εὐχαριστῶ ἢ εὐγενία σας;

Ἄν μάλιστα προσθέσω:

— Ἐξοχώτατε, σᾶς συγχαίρω διότι εὐηρεστήθητε νὰ προσφέρητε
εἰς τὸ κοινόν, — Τὸν Γάμον τοῦ Κουτρούλη μετατυπωμένον. — καὶ δι-
ποθέτω δᾶ, πόσω θὰ γελάσωμεν, διότι βεβαίως ὁ σημερινὸς χάμος
τοῦ Κουτρούλη δὲν θὰ ἔχῃ σύγκρισιν μὲ τὸν τότε. Εἶναι ἐν ἀπό-
τᾳ ἐκλεκτότερα ἔργα σας, καὶ — entre nous — τὸν εὐρίσκω συγκινητι-
κώτερον τῶν τραγωδιῶν σας

Εἰς τὰς εὐλικρινεῖς αὐτὰς προσφωνήσεις μου θὰ ἰδῇς, ὅτι θὰ μει-
διάσῃ καὶ μετριοφρόνως θὰ μοὶ ἀπαντήσῃ.

— ὦ! εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ! εἰσθε πολὺ καλός. — Τῷ
ἔντι, πιστεύω, ὅτι εἰς τὸ κωμικόν . . . ἐπιτυχάνω κάλλιον
μάλιστα δέ

— Μάλιστα! τί ταιριάζει, ἐξοχώτατε, μὴν ἀμφιβάλλετε! αὐ-
τὸ δᾶ θέλετε μᾶς τὸ ἀποδείξει μετ' ὀλίγον.

— Τὸ ἐλπίζω τοῦλάχιστον. . . . ἐλπίζω.

.

Ἄν πάλιν παρουσιασθῶ μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἕτερον, χωρὶς ὁ-
μως νὰ ἀποκαλυφθῶ, διότι οὗτ' ἐκεῖνος συνειθίζει νὰ ἀφαιρῇ τὸ κά-
λυμμά του, καὶ τὸν εἶπω

— Ἐξοχώτατε! ἔρχομαι νὰ σᾶς συλλυπηθῶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ

μακαρίτου ἐπάρχου Θήρας . . . καλὸς φίλος . . . καὶ καλῆτερος ὑπάλληλος . . . προτιμότερον βέβαια θὰ ἦτο ἂν ἤκούετο ὅτι λησταὶ ἔλαβον καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους — διότι αὐτὰ εἶναι πράγματα ὅπου διορθώνονται, — παρὰ ἡ λυπηρὰ εἰδησις τοῦ θανάτου, ἡ ἀνεπανόρθωτος.

— Καὶ βέβαια ! θὰ μ' ἀπαντήσῃ ἄλλα τί νὰ γίνη, ὑπομονή ! αὐτὸς εἶναι, βλέπετε, ὁ προορισμὸς τῶν ἀνθρώπων — μόνον καλὴν μνήμην ἄς εὐχώμεθα . . .

— Καὶ καλὸν ὑπουργεῖον, ἐξοχώτατε !

Ἄν εἰς τὸν τρίτον πλησιάζων ἀσκεπής, ἵνα μὴ καταπέσῃ ὁ πῖλος μου, διότι ἀναγκάζομαι νὰ ἀναβλέψω εἰς τὸ ὕψος του — εἶπω

— Πῶς ἔχετε, ἐξοχώτατε ; καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγω, — διότι ἡ ἐξοχότης αὐτῇ δὲν ἀνταποδίδει φιλοφροσύνας, εἶναι σοβαρὰ ὡς ἡ παιδεία. — ἐξοχώτατε ἦλθα νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἱερατικῆς σχολῆς, καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω, ἂν ἦναι δυνατόν, νὰ μὲ διορήσετε εἰσπράκτορα αὐτῆς διὰ νὰ εἰσπράττω ἀπὸ τοῦδε τὰς ἀποζημιώσεις, ὧσιν δὲν θὰ ἐκπληρώσουν τὰς ὑποσχέσεις των — ἀναμφιβόλως θὰ μοῦ ἀποκριθῇ :

— Μὰ νομίζω, ὅτι ἴσως δὲν εἶναι καιρὸς . . . διότι, μετὰ πέντε ἔτη . . . Μολονότι τὴν θέσιν αὐτὴν τὴν ἐπιφυλάττω εἰς ἄλλον τινα . . . ἄλλον ἐμέ . . .

— ὦ ! τότε ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἐπιφυλάξεις σας.

Ἄν δὲ καὶ εἰς τὸν ἕτερον παρουσιασθῶ, μὲ τὸν πῖλον εἰς χεῖρας καὶ τὸν εἶπω

— Κύριε ὑπουργέ ! τὰ σεβάσματά μου ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐκ μέρους μιᾶς κοινότητος διὰ τὴν σύστασιν λιμεναρχείου εἰς τὴν νέαν Πατρίδα των . . . καὶ νὰ σᾶς . . .

— ὦ ! εὐχαριστῶ, θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μετριοφρόνως, ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, καθόσον ἐνήργησα ὅ,τι εὖρον ἑτοιμον . . .

— Τί ταιριάζει, ἀρκεῖ ἡ κλοσύνη σας.

Καὶ πρὸς τὸν ἕτερον ἂν εἶπω ἱπποτικῶς, διότι καὶ ἡ Αὐτοῦ ἐξοχότης ἐπηγγέλετο ἄλλοτε τὸν ἱππότην :

— Κύριε ὑπουργέ, σᾶς προσκυνῶ.

— Τί κάμνεις, φίλε ; θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἀφελῶς μειδιῶν — καὶ θὰ στραφῇ πρὸς τὸν πλησίον, ὡς συζητῶν σπουδαῖον νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον δὲν πρόκειται νὰ καθυποβάλῃ.

Εἰς τὸν τελευταῖον τέλος, πρὸς τὸν ὁποῖον χρειάζεται καὶ ὀλίγη προσοχή διότι ὑπάρχουσι μερικαὶ διατυπώσεις.

— Γενναϊότατε ! μετὰ λύπης ἤκουσα τὰς κλοπὰς τοῦ στρατιωτικοῦ ταμείου, καὶ καλὸν εἶναι νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἐξέλεγχιν αὐτοῦ μήποτε φανῇ, ὅτι ἐλλείπουνσι πλεονέκτα παρὰ τὰ κλαπέντα.

Θά ἰδῆς ὅτι εὐχαρίσω; θά τὸ ἀκούσῃ καὶ θά μοῦ ἀπαντήσῃ φυσικώτατα:

— ὦ! δὲν ἀμφιβάλλω, δὲν ἀμφιβάλλω! καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλω προσέξει.

— Κατόπιν ἐννοεῖς, ὅτι προσκυνῶ βαθύτατα καὶ ἀποσύρομαι.

Βλέπεις λοιπὸν, καλέ μου γέρο, ὅτι τὸ ἐν εἰς τὸν ἕνα, ἕτερον εἰς τὸν ἄλλον καὶ πρὸς ὅλους, ὡς καλὸς διπλωμάτης, δύναμαι νὰ ἀπευθύνω μίαν ἀθωότητα, ἐν χαίρει ἢ καὶ μίαν ἀστείότητα ἂν θέλῃς (ἐκτὸς τῆς ὑπουργικῆς ἐδρας τῶν) χωρὶς νὰ ἐνοχλήθουν, νὰ γελάσωσι μάλιστα, ἂν εἶναι εὐφρεῖς, καὶ νὰ γελάσωμεν ὁμοῦ εἰς τοῦ φεύγῃ κόσμου τὰ πράγματα, διότι οἱ ὑπουργοὶ δὲν εἶναι νεκροὶ, οἵτινες δὲν ἐπκνέρονται εἰς τὸν κόσμον.

— Τί λέγεις εἰς ταῦτα;

— Δὲν ἀντιλλέγω, ὅτι ὅλα καλὰ, ἀλλὰ . . . προσέθηκεν.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐστήριξε ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὑπομονῆς.

— Ὑπάρχει τέλος ἐν ἀλλὰ, τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦν τόσαι κοκκίδες

Τὸ δαιμόνιον ἐμόρφασε, συνωφρυνώθη, τὸ βλέμμα του ἐγένετο ὅλον πῦρ καὶ τὰ κερατίδιά του ἤρχισαν νὰ ἀνασείωνται.

— Ὁ Ἀβδηρίτης εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ὠχρίασεν!

— Ὡχριάς; τὸν λέγει τὸ δαιμόνιον, σὲ φοβίζω; ἐν τούτοις εἶμαι αἰχμάλωτός σου· ἀλλ' ὁ φόβος εἶναι τὸ πικρὸν ἐλάττωμα ὑμῶν τῶν ἀνθρώπων.

Αἱ! καυμένε, ἐπρόσθεσε τὸ δαιμόνιον μὲ ὕψος σπουδαιότητος, μεταβαλὼν τὴν ἀγρίαν του ὄψιν εἰς ἐκφρασιν οἰκτερισμοῦ— Αἱ! καυμένε, ἂν ὀλίγοι, δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους ἀπεφασίζετε νὰ τεινάζετε, τὸν ζυγόν σας καὶ νὰ ἐκφράσητε ὅσα αἰσθάνεσθε, αἱ ἐξοχότῃ αὐταὶ ἤθελον σᾶς ἐκτιμῇσι πλείοτερον . . .

‘Ὁ Ἀβδηρίτης ἔμεινεν ἐφ’ ἱκανὴν ὥραν σκεπτόμενος.

Τὸ δαιμόνιον ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐπικαθῆσαν ἐκεῖ ἤρχισε κρατοῦν τὸν ρυθμὸν διὰ τῶν κερατιδίων του, τὰ ὁποῖα προσέκρουε ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, νὰ τερετίζῃ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς τραβιάδας.

* Ἀς παύσουν τέλος τὰ βάσανα, τὰ πάθη.

— Δαιμόνιον, κράζει ὁ Ἀβδηρίτης ἀφουπνισθεῖς.

— Πάρεμι!

— Πῆδα, τὸ μέγα σου πῆδημα! εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ὅχι βέβαια διὰ νὰ κλέψῃς τὴν μηχανὴν τοῦ συντάγματος (ἐκτὸς ἂν τὸ θελήσουν οἱ κύριοι ὑπουργοὶ) ἀλλὰ νὰ κατορθώσῃς νὰ γίνῃ λόγος εἰς τὰς Βουλὰς ἂν αὐτὰι ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικρίνωσι τοὺς διορισμοὺς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως.

— Τὰ δαιμόνιον ἐγένετο ἄφαντον καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐτηλεγράφησεν.

— Δέσποτα, κατέπεσα ἐφ' ἐνός ἐφημεριδογράφου, καὶ, ἂν καὶ εἶναι ὁ Λόρδος Νουρθούμπερλανδ, μολαταῦτα τῷ ζητῶ συνώμην διὰ τὴν σύγκρουσιν, οἱ ἐφημεριδογράφοι θεωροῦνται αὐτευγενεῖς· τὸν εἶπα δύο λέξεις, μίαν στιγμὴν λοιπὸν ἕως οὗ τὰς κοινοποιήσῃ. . . . Ἰδοὺ ὁ λόρδος Παμμούρης ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐνώπιον τοῦ σώματος τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 8ης Μαΐου, διαμαρτύρεται, ὅτι « οὐ μόνον δὲν ἐξέφρασεν, ὅτι τὰ σώματα δὲν δύνανται νὰ ἐπικρίνωσι τοὺς διορισμοὺς, ἀπεναντίας ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὡς ἐν συνταγματικὸν δικαίωμα » . . .

— Ἀμέσως, ἀμέσως! κάμει νὰ ἐγερθῇ σφοδρὰ συζήτησις, ὅπως τὰ πρακτικὰ ταῦτα δημοσιευθῶν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ ἰδῇ ὁ φίλος μου συντάκτης τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι λάθος ἔχει δι-σχυριζόμενος τὸ ἐναντίον, καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ἀνάγκη ἔχει ἀκόμη νὰ ἀγοράζῃ καὶ ὄχι νὰ πωλῇ. . . . ὀλίγη δὲ μετριοφροσύνη ἤθελε τὸν ἀρμόζει κάλλιον ἢ τοῦ φαναριώτου ἡ δοκησιοφία καὶ τὸ ἡμίλειστον βλέμμα καὶ. . . . ἐνῶ ὁ Ἀβδηρίτης ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ.

Τὸ δαιμόνιον παρέστη!

— Ἄ! ἐδῶ, καὶ ἡ συζήτησις; δαιμόνιον!

— Μόνον αὐτὰ δὲ δὲν γίνονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐκτὸς ἂν νομίζῃς, ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ μοιράσουν τὸ σύνταγμα· πλὴν καὶ τοῦτο δὲν γίνεται, διότι τόσοι ὅσοι εἶναι, καταλαμβάνουν ὅτι δι' ἐν ἄρθρον, θὰ κάμουν τὰ Ἑγγλέζικα τῶν καλονπάκχα φυνίλια, φυνίλια. . . .

— Λοιπὸν πῆδα, τὸ ἔργον σου!

— Εἶμαι εἰς τὸν γενικὸν τῆς Κυριακῆς περίπατον· τί κόσμος, τί στολίδι! πλὴν μόλις ἐφάνην εἰς τὸν κύκλον καὶ ἰδοὺ δύο χαριέστατα κηράσια μὲ ἀναγνωρίζουν ὡς τὸν Ἀβδηρίτην καὶ προσμειδιοῦν, τὰ πλησιάζω μετὰ θάρρους, ἀλλὰ πάραυτα συνοφρουοῦνται.

— Καὶ, ἔτσι τὰ καπέλα σατυρίζεις ἐσὺ, αἱ! καὶ δὲν ἐντρέπεται!

— Ὄχι, ὦραϊά μου, ἀποκρίνομαι, ὄχι! δι' ἐσᾶς, ἀπεναντίας σᾶς προτρέπω νὰ τὰ φέρετε, καὶ ἂν προσέζετε νὰ ἔχουν τι σεμνότερον σᾶς στέκουν θαυμάσια.

Ἦ! θὰ εἶναι τότε τρεῖλα!

Ἄ! ἔτσις ὀλιγώτερη βάλετε μὴ κορδέλλα.

Ἄλλ' ἰδέτε τὰς μητέρας ἐκεῖνας, δὲν ἔχω δίκαιον;

Καὶ διὰ νὰ καταδείξω τὸ γελοῖον τῆς θέσεώς των, ἐφύσησα, ἡγέρθη μικρὸς ἀνεμοστρόβιλος, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀντίγραφον μιᾶς ὠραίας ἀληθοῦς σκηνῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν ζεύγος παίζει τὸ ὠραιότερον μέρος διότι λέγει ὁ σύζυγος πρὸς τὴν χαριτόβρυτόν του νὰ περιπατῇ ὀρθή, καὶ ἐκεῖνη ἐντρέπεται.

Ἄμαζαι κυκλοῦσι τῆς μουσικῆς τὰ ἔρια, ἐντὸς αὐτῶν φέρεται ἡ ἀριστοκρατία μας ὡχρὰ ὡς ὁ φθόνος, διότι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὰς ἀπαιτήσεις της, ἐνῶ τρεῖς τέσσαρες θηλυδρίαι περὶ τὰς θυρίδας τῶν ἀμαξῶν αὐτῶν τοῖς προσφέρουσι θυμιάματα, καὶ ὅπως εὐχρεστήσουν

λείχονται ὥς ἔχιδναι καὶ κακογλωσσοῦν τοὺς διαβαίνοντας. . . . Ἡ
Ἐλπίζω νὰ τοῖς δώσω ἐν μάθημα ἀνδρῶν μάθουν νὰ σέβωνται τὰς
ἀξιοτίμους οἰκογενείας. . . .

Ἰππεῖς ἐδῶ, πεζοὶ ἐκεῖ κυκλοῦσι τὴν παιανίζουσαν μουσικὴν· εἶ-
ναι ἀργὰ ἄλλως ἤθελα σοὶ δώσω ὀλίγας εἰκόνας ἠθικὰς τε καὶ σω-
ματικὰς. Δὲν μοῦ διαφεύγει ὅμως εἰς ἵππευς μὲ ἀλυσσοδέτους πόδας,
διότι τοῦτο δεικνύει προβλεπτικὸν νοῦν.

Ὅπως καὶ ἐν κορασίδιον δεκατριετὲς, μὲ τὸν καστανόχροα πέτασ-
σόν του εἶναι ὠραῖον, θελκτικώτατον, εἶναι ἀθωώτατον ἀγγελοῦδι ! τὸ
ἀδικεῖ ὅμως ἡ ἀδεξία ὀλίγον συμπεριφορὰ του καὶ μολαταῦτα ἀν-
δρῶν ἡμῶν διάβολος. . . ἤθελε μὲ κάμει νὰ σκέπτωμαι. . . .

Ἰδοὺ καὶ ἄλλαι ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ, προσχαιρετῶνται.

Πλὴν ἡ μουσικὴ διελύθη ὁ κόσμος ἐπιστρέφει, καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

Τί κονιορκότος ! ὅποια ἡδονὴ περιπάτου πολυθελγήτρου, τί πλῆθος
εὐθυμον, κορδέλλας καὶ καπέλλα μειδιῶντα, καὶ ὅποσαι φυσιογνωμίαι
μεγαλοπρεπεῖς !

Δύω μάλιστα ἐξοχότητες μὴ δυνηθεῖσαι νὰ πωλήσωσι δημοτικό-
τητα ἀπὸ τῆς ἀμάξης των, ἀναμειγνύονται πεζοὶ καὶ οἱ δύο εἰς
τὸ πλῆθος καὶ προσπαθοῦν νὰ συνάξωσι τοιαύτην· ἀλλ' ἀναγνωρί-
ζονται, καὶ τὸ πλῆθος ἀποχωριζόμενον τοὺς ἀφίνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁ-
δοῦ ἐκλαμβάνουν τοῦτο ὡς σημεῖον σεβασμοῦ καὶ προσμειδιῶν εἰς
τὸν καθένα, διότι δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσωσι τοὺς περὶ αὐτοὺς μορφα-
σμούς· ὀπτική ἀπάτη, — πλὴν ἂς μένη τοῦτο μεταξύ μας ὡς ὑπό-
μνημα.

— Αἱ ! ἀρκεῖ πῆδα.

— ὦ ! μία στιγμή· γράψε, γράψε ! ὅτι εἰς ἐφημεριδογράφος
σφόδρα συνταγματικὸς πατριώτης, ἀπ' ἐκείνους οἵτινες δὲν βάρουν
κουκούλλα, ὅστις ἀφίερσε τὴν πᾶσαν Ἐλπίδα του εἰς τὰς Ἀρχὰς
τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου, ὅστις ὅμως κατέφαγε τὰ πρωτόγεννά του,
ὡς ἡ κύων ἐνῷ ἐσύναζεν ἄχυρα καὶ ῥάκη· ἵνα τὰ ἐναποθέσῃ . . . Τὸν
πλησιάζει εἰς ξένος, καὶ ἐνῷ νομίζει, ὅτι θὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὰς εὐαρε-
σκείας του δι' ὅσα ὡς δικτάτωρ τῆς δημοσιογραφίας ἔγραψε κατὰ
τῶν ξένων καὶ προσμειδιᾷ, αἰφνης ἀκούει Monsieur vous êtes un
infâme, καὶ λαμβάνει ἐν λάκτισμα. Ὁ φερθεὶς ἀπρεπέστατα ξένος ἐξη-
κολούθησε τὸν περίπατόν του. Ὁ ἐφημεριδογράφος μας προσκαλεῖ
μάρτυρας, καὶ ζητεῖ νὰ τοὺς πείσῃ, ὅτι τέλος πάντων ἔδωκεν εἰς τὸν
ξένον παρὰ μίαν τεσσαράκοντα· διαβεβαίωσον τὸ κοινὸν, ὅτι τοῦ-
το τὸ εἶχε κατὰ νοῦν, διότι ἀνατέμνω τὸν ἐγκέφαλόν του καὶ
βλέπω μυρμιδίζουσαν εἰς τὰ σπάργανά της τὴν ιδέαν αὐτὴν, κα-
θὼς καὶ πολλὰς ἄλλας· ἐν τούτοις ἀρκεῖ, διότι πρέπει νὰ ἀκούσωμεν
καὶ τί θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ καὶ ὁ κύριος Στράτι.

Ἄ ! Νὰ τη δᾷ καὶ ἡ ἐφιππος ἀστυνομία καμαρώνει ὡς ὁ ἵππος της,
διότι τέλος πάντων τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἐκλάπησαν
τὰ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ πυροβολικοῦ Κ. Μάνου.

Ἐπίσης, τὰ τοῦ Γ. Νάκου παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἐπίσης πολλὰ ὠρολόγια ἀπὸ τινὰ ὠρολογιοδιορθωτὴν.

Δύω λέβητες τοῦ Ποιητοῦ Τζαλακώστα, κατ' εὐτυχίαν ὅμως δὲν ἦτο μεταξὺ αὐτῶν ὁ τῆς ποιήσεώς του.

Ἐπίσης τοῦ Μοιράρχου Γούση, ἕτεροι δύο, κατὰ συμπάθειαν, διότι εἶναι γείτονες.

Τὸ ἥθος τῆς Σεβαστῆς ἀστυνομίας ἐκφράζει πεποιθήσιν, ὅτι θὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς νυκτοκλέπτας, ὅπως καὶ τὰ κλαπέντα. Παρατηρῶ μόνον, ὅτι πρέπει νὰ προσθέσῃ καὶ ταῦτα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀνακαλύψεων, διότι ὁ αὐξων ἀριθμὸς τῶν ἐγκλημάτων δεικνύει δραστηριότητα.

— Ἀρκεῖ, ἔν εισέτι πῆδῃμα εἰς τὴν οἰκίαν . . . ὑπ' ἀριθ.

— Ἰδοὺ με ἐντὸς διωματίου, ἐπὶ μιᾷς τραπέζης, ἐφ' ἧς κεῖνται διάφορα βιβλία, πολλὰ σχέδια καὶ ἐν πυξίον, τοῦ ὁποίου ἡ μαγνητικὴ βελόνη, ὑποτρέμουσα στρέφεται πρὸς μίαν θύραν, ἔσωθεν κεκλεισμένην.

— Εἴσελθε.

Ω! μία ὠραιότης καλλωπίζεται ἐνώπιον κατόπτρου θεμένου μεταξὺ δύο σινικῶν ἀγγείων δεχομένων ἀνθοδέσμας ἀνθηροτάτας, τῶν ὁποίων τὰ ῥόδα καὶ κρίνα ἀπομιμνεῖται ἡ θεὰ εἰς τὰς ἄχρους παρειάς της, μειδιᾷ χαριέντως διότι ἐπέτυχε νὰ γίνῃ ζωηρότερον τὸ μικρὸν ἐπ' αὐτῶν στίγμα, καὶ ῥίπτεται μετὰ μέθης ἐφ' ἑνὸς φακέλλου

— Τὸν φάκελλον, τὸν φάκελλον!

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἰδῶ, διότι τόσον σφιγκτὰ τὸν κρατεῖ, ὥς πλὴν προσπαθῶ, ἐκέντησα τὸ κυνάριον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου στρέφει νὰ ἰδῇ . . . ἤ! εἶδα! εἶναι φάκελλος δικογραφίας ὅστις δὲν ἀφορᾷ αὐτὴν, οὐτε τὸν ἀγαθὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ τὸν περιπτύσσει, διότι αὐτὸς, κατὰ σύζευξιν ἰδεῶν, ἐπρομήθευσε τὸν πράσινον ἐπενδύτην μὲ τοὺς μαύρους κροσσοὺς, ὅστις στολίζει ἐνίοτε τοὺς περιπάτους ἡ θύρα κρούεται ἑλαφρά· εἰς τὸν γνωστὸν αὐτὸν κτύπον ἡ κυρία ἐγείρεται, ῥίπτει ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ της καὶ σπεύδει νὰ ἀνοίξῃ λαμβάνουσα ἥθος περιπαθὲς Ὁ κρούων αἰτεῖ τὴν δικογραφίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μελετήσῃ· τὴν λαμβάνει πλὴν ἀντὶ νὰ ἀποσυρθῇ κἀθηται· εἶναι φίλος οἰκεῖος κρατεῖ συναστροφήν εἰς τὴν κακοδιάθετον κυρίαν, ἥτις διηγεῖται ἐμπιστευτικῶς τὰς μικρὰς λύπας της.

— Λοιπὸν τὰς μικρὰς λύπας της, νὰ μάθωμεν.

— Ἀλλ' εἶναι ἱστορία ὀλόκληρος.

— Λοιπὸν τὴν ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν!

— Μικρά, Δέσποτα, πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὰ λουτρά τῆς Κύθου, εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς Τῆνον . . ἄλλως τε εἶναι ἀξιόλογος κυρία καὶ δοκίμζεται ἐπὶ τῆς τιμῆς της